

MARSALL LÁSZLÓ

Elégia egy néhai kertről

*Széles atyai terpezs
háromszögéből káoszt,
gyerekszem formás kertet
paradicsomnak látott.
A megnyírott sövények,
mint ápoltt élőlények.*

*Büdöskék, liliomfik,
távlatosan egy vak tó,
lebegő rózsás módi,
mint peinture a la Watteau:
zöld szoknyán fehér szemcse,
ágyékig békalencse.*

*Vénülő pupillának
a volt-kert ósdi képzet,
csak volt-láb kalimpálgat
volt-hintán – szellő-érzet.
Tér-idő kaskantyúban
kecskeszarv szőrbatyuban.*

*És módomban lett meglátni
fűt-fát, már nem is romban,
pudvásodni-elvásni
cementes áristomban:
lebetonozott kertek
a föld alatt heverték.*

*Hasasra nyesett bukszus,
primula-sor, árvácska
helyén légfékes luk-szus,
motorház kurrogása*

*A dicsőséges rontás,
mint buta vár-robbantás.*

*A pince már kifőstve,
műanyag-párti népek
arcuk elvörösödve
falják a Díszebédet:
száz rendőr-vicc, ordítás –*

A volt kert titkosírás.

Vesztettek Madrigálja

*A kerégyártó pintér
kutyája megveszett
és megmarta a sintért
– íme a láttelelet.*

*Mámuska nézi-látja,
seprű a lába közt,
röppen a bütykös fára
illesztett les-padkára,
„a Hold majd megfürösz!”*

*Kerékkal bajmol a pintér,
ráront a veszett sintér,
megmarja hón alatt,
nyáladzik vész a pintér
és küllőbe harap,*

*Küllő – kerékebe ugrik,
csattog veszetten gurdul,
pintér veszett kutyája
kutyát veszejve mordul*

Tíz veszett-kutya farka,
száz határban keringél,
egymást csak nyalja-falja,
görgő-veszett kerék
keresi párját-felét,
mint pintér a pintért,
mint sintér a sintért.

Tágasodó körökben
Mámuska Holdra röppen
a légtereken át,
cirokot nyelet koptat,
s a veszetteknek oktat
számánt és geometriát.

ST. ANTAL MEGVISELTÉSE: VÉN ZOLTÁN